

సైరన్ ద్రి

నిన్న సాయంకాలం. దీపాలు పెట్టిన వేళనుంచీ భూమి
చుట్టూ సూర్యుడు తిరగడం ప్రారంభించాడు.

... మనుష్యులు నడిచే చట్టా, మరీ యిరుకుగా
ఉంటుంది. నడిరోడ్డుమీద నడవటం, నేరమే అయినా,
నడక, ఎవరో తరుముకువస్తూన్నట్టు సాగుతుంది.

ఆగచుని ఎంత బ్రతిమాలుకున్నా, ఆ శాశ పెడుతూ
పరుగెత్తుతున్నాయి బస్సులు. అందులో, ఒక్కదాన్లోనన్నా
నన్ను కాలుమోపనియ్యకపోతే, ఆ అమ్మాయి నాకోసం
ఎంతసేపని నిలుచుని ఉంటుంది? — ఒంటరిగా కూర్చుంటే
యిసుకలో పచారుచేసే జనాభా, చూసి ఓర్చలేదు —

లోపలికి పొమ్మన్నాడు, మెట్టుమీద నిలుచుని కండ
కరు. వద్దన్నాడు, అడ్డంగా ఎవరో ఆసామి. "అయ్యోపాపం!"
అనుకుంటున్నాయా, ఆ చివరనుంచి తొంగిచూసేకళ్ళు?
అణాయిచ్చి తొక్కినలాడుతారేం, అందంగా ఉండే పిల్లలం
దనూ? — హాయిగా ఓపిక ఉన్నంతసేపూ నడిచిపోతూంటే,
ఆ వెనకాలే భాళీగా పరుగెత్తుకురాక ఏచూతుంది, బస్సు?
కాళ్ళూ కళ్ళూ మెసిలే మనిషినిచూసి కదలకుండా పడిఉండే
ఇళ్ళూనాకళ్ళూ బస్సు తలుచుకునేటప్పటికల్లా అలా పరు
గెత్తుకుపోతాయేం? నున్నగా నిగనిగలాడే రోడ్డు,

కన్నె కోమలిలాగా జిలిబిలిపడుతూ మెలిదిరిగి, కులికిపోతుండేం? దీపాలన్నీ, ఏ అమ్మాయికోసం, తలక్రిందులుగా తపస్సుచేయడం?

నిలుచున్న ఆడపిల్లనుచూసి, కూచోమనకపోతే, నన్నుచూసి పక్కనున్న మగవాళ్ళందరూ ఏమనుకుంటారు? — 'అక్కడ నేనే కూర్చునిఉంటేనా?... 'నే నంటే — నే' నని మనసులన్నీ హానంగా యుద్ధం ప్రారంభిస్తాయి. కాని, అమీ — తుమీ తేల్చుకునేందుకు మరో అచో బేచో పారేసి, ఆఖరుదాకా ఒక్కడూ ఊగిసలాడడేం? — అందరికీ పాపం, మించిపోయే పనులేవో ఉంటాయి కాబోలు! అరమైలు దూరంలో అరవైఆగు కాశీమజిలీలు: ఆగినప్పుడల్లా ఒకటో అరో బయటికి కక్కేసి, పదేసిమందిని బలవంతాన కూరుకుంటుంది బస్సు! కండక్టర్ కాకలుదేరినవాడైతే... బస్ ను కుబేర పుష్పకం చేస్తాడు... ఎందరు ఎక్కినా, ఇంకోమనిషి నుంచునేందుకన్నా ఎప్పుడూ జాగా ఉంటుంది.

కమ్మిపట్టుకు నిలుచుని, 'అమ్మయ్య' అనుకోంది ఎన్నడూ... నేను ఒక్కణ్ణేనేమో? — ఏం తీపెళ్ళిందా, హాయిగా ఏపక్కకు కావాలంటే ఆపక్కకు తిరగవచ్చు: ఒత్తిడిలో ఒత్తిగిలవచ్చు — బస్ ఊపినప్పుడు జరిగి... కాలు, ఆ పిల్లదాని వ్రేలిమీద ఆనించవచ్చు: ఓపికలేనట్టు ఊగిసలాడి, మోకాలుతో, చేరువలో సిల్కుచీరెను తాటించవచ్చు... పండూ ఫలం ప్రమేయం లేకుండానే, బస్ లో నుంచుని, పార్థసారథిగుడిలో కన్న వెక్కసమయేటంత కిక్కిరిసిపోవచ్చు...

ఏ పిల్లది ఎక్కడ దిగుతుందో... ఏ కుర్రది ఎక్కడ
 ఎక్కి సరిగ్గా ఎక్కడ దిగుపోతుందో... నాలుగురోజులు
 వరుసగా చూస్తే తెలిసిపోతుందనుకో. బస్ ఎక్కే చోటో, దిగే
 చోటో వాళ్ళయిల్లు? పరిశోధన అక్కరలేదుగాని, ఆ పూటపని
 మానుకుని అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ పోవాలి...
 ఇంటి నెంబరూ, సందు మొగదల స్తంభించుకు కూచున్న
 నామధేయమూ, గురు ఉంచుకున్నా, ఆ ఒక్క పూటతో
 ఆయిల్లు వాళ్ళ నానోకాదో, ఆరా తేలదు: పీలుచేసుకుని
 ఇంకా ఒక్కసారి అయినా ప్రదక్షిణం చేసిరావాలి... ఛస్,
 ఎందుకీ సంసార—తాపత్రయం?... ఇల్లావాకిలీ, ఆ
 యిల్లాలుకూడా... యింటి వాళ్ళదే: మనం ఒంటరిగాళ్ళం
 ... మొగాళ్ళం...

బస్ ముందర పోతూంటే పక్కనే, పందెం వేసుకు
 ముందుకు దూకుతూన్న ప్లెషర్ కార్ లో హాయిగా నెన్ను
 విడుచుకు కూర్చున్న చిన్న దానికళ్ళు, అల్లరి మొదలుపెడ
 తాయి. నన్ను చూసే అనుకుంటారు, నాగన్నలు అందరూ:
 నిన్నూ కాదు నన్నూ కాదు చూసేది... నీవూ నేనూ చూడని
 నిన్న రాత్రి ముచ్చటని...

దీపాలు వెలగకవూర్వం పార్కులో కనబడేవన్నీ
 చెట్లు... చేమలు మనుష్యులచాలున దాక్కుంటాయి. బస్
 మలుపు తిరుగుతూంటే పార్కు రంకులరాట్నం అవుతూంది.

రోడ్డుమీద మనుష్యులు నడుస్తూంటే... బస్ కుడా
 నడుస్తూందికదా. అనుకుని పరధ్యానంలో ఉంటే ఎప్పుడో
 చప్పబడి ఊరుకుంటుంది... ఆ హోరు ఏమిటయ్యా మరి?

అనుకుంటే ఆ హోరు, క్రిందకాదు, పైన. ఏదోపక్షి తగుదు
 నమ్మా అని హోరు-హోరున ఎగురుతూంది... పక్షి రెక్కల
 చాటున నక్షత్రం కనబడుతుంది కాని, తొంగిచూడాలంటే
 మరీ ముందుకు వంగాలి... 'దయచేసి అందరూ క్రిందికి
 దిగ'మంటాడు కండక్టర్: నన్ను కాదేమో, నా అంతనాణ్ణి
 పట్టుకుని అంతమాట అనడానికి వాడికి దమ్ములున్నాయా
 అని ఎవడికివాడు, అత్తా కోడలంచు ఉత్తరీయంనంక, బాటా
 షూనంక... ఆ క్షణంలో ఎవడికి ఉన్న ఆస్తివంక వాడు
 చూచుకుని, భయంలేదనుకుంటాడు: 'మీరూను, మీరు
 మీరు, మరిమీరును మీరును...' అంటూ కండక్టర్ వేలు
 మెదుపుతూ నిన్నూ నన్నూ, నాపక్కనున్న ఆ కళ్ళజోడు
 నాయుణ్ణి, ఇలా అశేష జనంబులనూ సగౌరవంగా దింపు
 తాడు: ఈ శాసనం అయ్యలకుమాత్రమే అనువర్తించేది
 కావడంచేత... అమ్మలందరూ ఇంకా విశాలంగా సర్దుకు
 కూర్చుంటారు: బస్ లోనుంచి మనుష్యులు దిగినట్టేఉండదు:
 అందరిచేతులూ పడేటప్పటికి అది అసలే చెప్పినమాట
 వినదు... దాని మనసులో ఏముందో డ్రైవరుకే తెలియదు.

వెనుకనుంచి వచ్చే బస్ లో దేన్నోనన్నా జాగా
 ఉంటుందా?... ఏమో... "ఇది నీ జాగా చెవ్వందిలింగ!,
 ఎక్కువ తక్కువలేమో హెచ్చు కంచివరదా!"

• ఎవడూ బస్ మాదగ్గిరకే రానియ్యడేం?... అవును
 మరచిపోయినా, యిదికాదుగా మజిలీ... వచ్చేపోయే బస్
 లన్నింటికి మేనుంటే జిలాయ్... నాళ్ళ-నడుమను ఉన్నా
 ఆ నిమిషంసేపు అంతమేరా అభ్యాన్నపు అడవివిపోతుంది.

శరవేగంతో కారులో మా ప్రక్కనుంచిపోయింది..
ఎవరో తార.....

ఎవరో ఏమో.. తార అని నీకు ఎలా తెలుసునూ?
కారు నంబరు ఫలానా అని గుర్తు ఉంచుకున్నావా?...

అక్కర్లేదు: కారు ధూకుడు చూసి... లోపల నక్క
కూర్చున్నది ... తార అని — చూడకుండానే చెప్పేయ
వచ్చును...

అటూయిటూ చూస్తూ కూచోరేం వాళ్ళు... ఒక
నై పంటే... ఎందు కంత పక్షపాతం? నీవంకనే చూసిందని.
నీవు అనుకుంటావు. కాదునన్నే చూసిందని నేను నమ్ముతాను:
ఇవన్నీ మనసులో నిలిచిపోయే వేగముక, ఔను — కాదు
తేలదు, ఎన్నటికీ.

నిన్నూ కాదు — తన్నూ కాదోయ్ చూసింది... తలుపు
అద్దంమీదపడ్డ తన బొమ్మను... కళ్ళజోడులోంచి రిక్కించి
చూస్తూంది: నలుగురినోటా పడినప్పటినుంచీ... నరుడికంట
పడేందుకు నోచుకోలేని అవస్థలో పడతారుకదా వాళ్ళు
పాపం! చూస్తే అరిగిపోతారని కాదు: కాని... నల్లజోడు
మాటునుంచి కాకుండా... అసలు కళ్ళతోనే చూసేట్టయితే..
అందరి సంగతీకాదు సుమా... ఎన్నికైనవాళ్ళమాట, నేన
నేది... ఏమైపోతామో మనం... అనిపించదూ... చూడక—
చూడక మొగంవచ్చిన లోకంమీద (అంటే దైవవశాత్తూ
నీమీద—నామీదకూడా కావచ్చును) ఒక్కొక్కప్పుడు
వాళ్ళచూపు ఎండ తెరలాగా విచ్చుకుంటుంది... విచ్చుకునే
కూర్చున్నచూపు రోహిణై భగ-భగమనిపిస్తుంది... నిజం గా

ఒక్కొక్క కన్ను పొంకంగా కలువరేకు విరిసినట్లుగానే...
దీటుగా ఉంటుంది. కాని ఆ కన్నెమిటి... ఈ కన్నెమిటి...
అన్నీ, నీడనే ఆవిర్లు తేరుతూ ఉంటాయి.

గుజలీవేళ... పదినిమిషాలకు ఓ బస్ వసుందనుకోండి
కాని, కదిలినప్పటినుంచీ ఏదీ ఖాళీఉండదు... ఆగాలిన
చోట ఆగదు: ఆగమని బ్రతిమాలుదామనుకున్నా ఆగదు...
వేళ కాని వేళప్పుడై తే, చిట్టి—పొట్టి మజిలీల్లో ఎక్కె వాళ్ళూ
దిగేవాళ్ళూ, ఎక్కడబడితే అక్కడ వెళ్ళుకొస్తూంటారే...
యిప్పు డా అణాటిక్కెట్ వాలాలందరూ ఏమైనట్లు?

ఎంతసేపు మొండికేసి నిలుచున్నా, సుఖానపడ్డ
ప్రాణిలాగా, బస్ కదలడానికి సమ్మతించదు... ఉబుసు
పోవడానికి... ఇంకో కారన్నా మరోతారను ఎక్కించుకుని
ర్హంయ్ మనదు... ఎలా ఈ కాస్సేపూ గడవటం?

“... ఏయ్ అమ్మాయ్, ఏవూరు మనది?... ఇక్క
డికి ఏంపనిమీద దయచేశావు?... ఆ వెంటవచ్చే ఆయన
(ఉహూఁ) నీ వెంట ఆ శాతు బయలుదేరాడా?— ఆ నవ
మన్మధుడివెంటపడి నీవు వచ్చావా?... సినిమాలో చిల్లర
వేషం ఏదన్నారాలుతే ఏరుకుందామని పోతూ, తల్లో అన్ని
పువ్వులెందుకు కుక్కుకున్నావమ్మా... సరే, ఫరవాలేదులే”

పలుకరించడానికి నాకు మొగమొటం లేకపోతే,
ఇందులో ఏప్రశ్న అయినా అడగవచ్చును. యిబ్బందిలేదు...
కాని, అన్నిటికీ ఒక్కరకం సమాధానమేవస్తుంది... ఆ
అమ్మాయి నీవంక తిరిగిచూసి... కళ్ళారాచూసి... చూసీ
చూడనట్లుగా పర—ధ్యాసలోకి మొగం తిప్పుకుంటుంది...

“నావూ రెండుకోయ్, నాపే రెండుకోయ్: నా వెంట నున్నది ఎవరో ఆ ఆరా లెండుకోయ్...?”

ఏదో ఒహటి మనసులో అనుకుంటూంది... అవును అనుకుంటుంది అంతే... నడిబజారు గనుక... రేగదు...

పక్కనున్నవాడు, పాపం, మొగుడేనేమో! అయి ఉండదు... ఒక అడుగు వెనక్కుతగ్గి నీడలో అటూయిటూ పచారుచేస్తున్నాడు... అదే గుర్తు, వాడికి రెక్కలు ఉన్నట్టు...

వాంగో... ఏకుంగో అంటున్నాడు... ఎన్నాళ్ళకో మా సారథి సలలిత మురళీ నినాదంగా... ఆడనాళ్ళూ అరవై యేళ్ళ కుర్రాళ్ళూ, నిన్నోనం తెనగానూ, అధమం కాలిబాట గానన్నా భావిస్తారు... లోపలికి ఎక్కి ఒకరిమీద ఒకరు ఒక్క చోటనే కూర్చునేందుకు తొక్కిసలాడుతున్నారు... ఇంకా భాళీగానే ఉంది... కాని ఆ జాగానంక ఎవరూ చూడరు...

ప్పే... పోనిద్దూ, కాశీ వెళ్ళి వచ్చినంత హైరానైంది. బస్ లో ఎక్కేందుకు ఓపిక లేదు... ఎటో అటు నడిచి పోవచ్చు... సరదాగా ఉంటే పరుగెత్తినా తప్పలేదు...

“బస్... ఈ తావున నిలుచునా?”

—సిలవ కేం చేస్తుంది స్వామి! ఏ బస్ జీవితచరి త్రనుచూసినా నడిచిన మెళ్ళకన్న నిలిచిన ఘట్టాలే ఎక్కువ: బస్ అనేది ఆగడంకోసమే పుట్టింది: మనమెత్తేనే ఆగకుండా అయినదానికీ కానిదానికీ ఉరుకులూ పరుగులూ ఎత్తుకుం డటం: దాని కేమంత గ్రహచారం? మనం ఆగమన్నా ఆగు

తుంది, దానికి ఆగ్రహంవచ్చినా ఆగుతుంది... ఆగని బస్ అంటూ ఇంతవరకూ ఏ యుగంలోనూ ఉద్భవించనేలేదు...

“ఆ... నిలుస్తుంది” — ఈ రెండుముక్కల్లో, నా ఊహంతా, ఆ పెద్దమనిషికి తెలిసేట్లు ఇనుదాలి... తెలుక్కి అంత కుక్షిలేదు... మరి ఇంకొక తెకు అలవి అవుతుందేమో ఆలోచించవయ్యా, స్వామీ...

అటా—ఇటా?

ఇటూ అయితే... పోగాపోగా మనం తలదాచుకునే ఇల్లు కనిపెట్టుకుని ఉంటుంది, దీపం అన్నా వెలగకుండా... ఉండనీ... అటూ సాగనీ కాలు... అక్కడ కనిపెట్టుకు కూర్చున్న అమ్మాయి సంగతే మరచిపోవడం... అది జీనియస్ లక్షణం... నీవు కవినన్నా కాకపోతివి... వర్తి రసికుడివి... పద వయ్యా... పద: అడుగులు, హంసలూ గోరువంకలూ వేసి నట్లు కొక్కిరిగా కాకుండా ఉమ్మసంగా వెచ్చువేం? — వయ్యారం నీకు కాదు... ఒప్పుల కుప్పలకి...

అడుగులో అడుగు

అడుగుమీద— అడుగు...

ఊ... పై నపడే అడుగు ఎప్పుడూ మనదే... అవతలకు జాచనంతవరకూ...

కాలు మెసలగానే... మన అడుగు... ఆదికాలంనుంచీ పడుతున్న అనంతకోటి అడుగుల్లో కలిసి, లెక్కాజమా లేకుండా... నీ వెనుకాల వచ్చేవాడి అడుగుక్రింద పడిపోతుంది.

బస్సుల్లో చాలా జాగా ఉసూగుమంటూది: పద ఎందులోనో ఎక్కు... వెనక్కిపోవడం ఎందుకా? వెళ్లేది

సముద్రం ఒడుకి... ఈచుకుపోయి... ఒక్కసారిగా అక్కడ
విరుచుకుపడవచ్చును .. ఆ విసురున—

అన్మయ్య... ఇన్ని గడియలకి యిసుక తగిలింది
కాలికి... ఈ చరణంబులే, యింనునిభానన.... ఉహలం. ..
అడుగులు ఆడో మగో, వెలుతురు ఉన్నప్పుడే తెలియడం
కష్టం... యిప్పుడు అన్నీ కమెపోయిఉంటాయి.

ఏమూలచూసినా, నేల యింకా గోరువెచ్చగానేఉంది..
కొన్ని నలకలు పవలంతా నిద్రపోయి తెల్లనార్నూ మేలు
కుని పడిఉంటాయి, ఏ బంగారు తల్లికో పట్టుపరుపుగా అమ
రేందుకు: ఒక్కనలుసుకు ప్రాణంపోస్తే... దానికధలు వినేం
దుకు వెయ్యేళ్ళ ఆయుస్సు ఉండాలి...

ఏటిఒడ్డున... ఎంత గొంతుచించుకున్నా, యెదురు
గుండా కూర్చున్న వాళ్ళకే వినబడదు...

వినబడితే, గాలిపాటు ఎటుంటే ... వాళ్లు పలుకు
తారు... నీవు మరొహరిని ఫలానాపేరున పిలిచినా... ఈ
ఇసుకలో యెప్పుడూ యిదే మామూలు... ఎవరిని పిలిచినా
..ఎవరువింటారో తెలియదు: ఎవరు పలుకుతారో తెలియదు—

.....ఎక్కడో కూర్చుని ఉంటుంది. ఎటువేపు
నుంచన్నా, రావచ్చు గనుక — అటూ ఇటూ చూసి
విసుగెత్తి యెటూ చూడకుండా సముద్రంవంకకు తిరిగి తల
వంచుకుంటుంది... యింటికి వెళ్ళిపోయి ఉంటుంది...

నగరంలో నాలుగు మూలలనుంచీ బారలుసాచుకునిజ్యో
తులు ఆకాశంలో చుక్కలు లెక్క పెడుతున్నాయి. నేనొక్కణ్ణే
కాదు, పనీపాటాలేకుండా లేనిసింగారంకోసం వెదికే ఆసామిని.

గట్టు యెక్కేటప్పటికల్లా సిద్ధం ... 'ఏం సామీ...'
 ఆ వేళప్పుడు కొందరికి ఆ పలుకరింత యెంతో చల్లగా—
 తియ్యగా వినిపిస్తుంది... యెక్కికూర్చున్న రిక్తానిండా... మన
 సులో మల్లెపూల తోరణాలు వాలలాడుతాయి... ఏ
 యింటికో... యెక్కడికో అక్కడికి...

నాకు ఆ ముచ్చట వద్దులే నాయనా! నీనండీలో
 యెక్కాలేను... ఆ గుమ్మంలో దిగాలేను... ఇలా — అలా
 సంజెవేళల్లో గవంతసేపు యెంతచెడ్డా... ప్రొద్దుపోయిన తరు
 వాత నేనూ ఒక యింటివాణి... నిలుపుకో: నేను నింపా
 దిగా నడిచిపోతానులే ... బస్లన్నీ కట్టేసేవేలైంది...

ఇల్లంటూ ఒకటిఉంటే... యెన్ని నంకరటింకరత్రోవల
 తిరిగినా, చివరకు అక్కడికే చేరుకుంటాయి కాళ్లు: నీలాగా,
 నాలాగా భూమికికూడా తిరిగే స్వభావమే ఉన్నదనుకో...
 అయినప్పటికీ అది మనఅందరికన్నా గుండ్రంగా ఉందన
 డానికీ— దక్కిస్తూ మనం దానిచుట్టూ తిరుగుతూండాలి
 సిందేకాని... మొగమాటంకొద్దీగాని, పోనీ పాపమనిగాని...
 ఆఖరికి యెలాటి ప్రాణావసరం వచ్చినాసరే, అది తనచుట్టూ
 తాను తిరుగుతుండేకాని, కలలోనైనా... పరాకుగానైనా,
 మనచుట్టూ తిరగదు అనడానికీ... యిదే నిదర్శనం—

... ఇవాళ... ఏ వాహనాన్నీ సమ్మను: నడిచి
 పోతూంటే, పట్టపవలు నడిరోడ్డున నన్ను ఆగమని చేసేగ
 చేసేవాళ్ళు ఉండరు ... అణా — అణా దూరంలో...

నా క్షాత దగ్గిరకే .. అలలెత్తుకుంటూ సముద్రం నడిచి
 వస్తుంది... అంతా, నీలో ఉంది.